

# Він це знав

Ян Райніс

Він, це знаючи,  
Жив у чеканні  
З дня, коли хворість  
Тіло струснула;

Все це знаючи,  
Жив він, готовий  
Смерть зустріти.

Жив, ясно бачачи,  
Жив, розуміючи  
Все, що минулося,  
Все, що настане...

.....

.....

Біля постелі  
Діти поникли  
В мокрих сорочечках,  
З лицами спухлими.

Витерши сльози,  
Руку простягши,  
Жінка водицею  
Поїть востаннє...

Добре він відає,  
Ясно вбачає він  
Те, що з коханими  
Станеться далі;

Все життя,— в горещях,  
В праці невпинній,  
В поті і злиднях,-  
Марно кінчається.

Він не лишає  
Дітям і жінці,  
Крім безпритульності,  
Більше нічого.

.....

.....

Це розуміючи,  
Вмер він тихо,  
Стисши зубами  
З ліжка соломі,-

Світлого розуму  
Хворий не втратив  
Аж до останньої  
Смертної миті.